

Folk, der kunne eksportere noget i det store, og som ved den stadige Eksport kunne dække Tabene den ene Gang med den Gevinst, som mulig kan opnaas næste Gang. Men naar Talen bliver om Indførsel til Indlandet, vil Forholdet blive et andet. Eksporten til den nærmeste Købstad eller eventuelt til København vil ikke være forbunden med saa stor Risiko. Jeg maa maaske her indskyde den Bemærkning, at det Kød, som kan indføres paa Konto af Udførselsbestemmelserne, er udelukkende det, der regnes for godt og sundt til Menneskeføde, uden at der træffes særlige Foranstaltninger som Stegning eller Kogning. Men for de Kommuner, hvor der ikke er Kontrol, vil der, saa snart Kommunerne indføre Kødkontrol, og det ville mange Kommuner være opfordrede til, naar disse ensartede, af Justitsministeren udarbejdede Regler træde i Kraft, fordi de derved ville give deres Producenter og deres Handelsfolk Lejlighed til at kunne eksportere Kødet til hele Landet, ikke alene blive Tale om at sende Kød med første Klasses Stempel, det Kød, hvorover der slet ikke kan ankes, af Sted, men ogsaa det Kød, vi nu i København betegne med anden Klasses Stempel. Ganske vist kan det kasseres i de andre Kommuner, naar det skulde vise sig, at det var bedærvet, men ellers skal det tages gyldigt uden særlig Kontrol. Hvem bliver det, som her kommer til at udøve Kontrol, naar man saaledes spreder Kontrolstederne derved, at man indfører Slagtning og Kødkontrol i et langt større Antal af Landets Kommuner end hidtil? Det kan slet ikke blive Folk, som ere oplærte i Kødkontrollen. Det maa blive de stedlige Dyr læger, og det maa blive en ren Bibeskæftigelse for dem. Vi vide alle, hvorledes Tiden er optagen for Dyr lægerne ude paa Landet. Mange Gange have de store Distrikter at passe, og jeg tænker da, at det let gaar saaledes, at de ikke altid formaa at være til Stede paa Slagtningsstedet i det Øjeblik, hvor det er nødvendigt for vedkommende Producent eller Slagter at slagte Dyrene for overhovedet at faa dem ekspederede og færdige til Markedet i rette Tid.

Jeg tror, at den Kontrol, man her kommer ind under, vil blive et Tilbage-skridt. Endvidere har den Tanke ogsaa stødt mig, og det er en Tanke, der netop fremkommer paa Grund af Lovforslagets Lidenhed, paa Grund af dets meget faa Paragraffer: at man lægger en saa stor Magt i Ministerens Haand. Ja, det fore-

kommer mig endogsaa, man kunde opnaa det samme ved at gøre Lovforslaget endnu mindre og sige: Herved bestemmes det, at den højtærede Justitsminister sammen med Landbrugsministeren har at affatte et Lovforslag angaaende Kødkontrol. Jeg har ikke den mindste Mistillid til den nuværende Justitsminister eller til Landbrugsministeren, men det forekommer mig dog, at det er en stor Magt at lægge i Ministerens Haand, thi kan Ministeren indføre de første Bestemmelser i et saadant Reglement, maa han vel ogsaa senere kunne foretage Forandringer deri, og man kunde da tænke sig, at der kom et Ministerium, som ikke besad en saa almindelig Tillid som det nuværende Ministerium. Jeg udtalte i Begyndelsen af mit Foredrag, at jeg erkendte fuldt ud de Mangler, som vare til Stede for Øjeblikket, og jeg vil gerne være med til at rette dem. Den Maade, hvorpaa man fik det mest fuldendte og betryggende System, var utvivlsomt ved en Statskontrol, hvilket jeg ogsaa hentydede til i den Mindretalsbetænkning, jeg afgav ved Slutningen af sidste Samling. Men kan man ikke komme dertil, mener jeg, at man i ethvert Tilfælde maa nærme sig det i sin Tid af Kommissionen udarbejdede Forslag i en meget betydelig Grad, og at man bør lægge Vægt paa, at man ikke ved Lovforslag gør nogen Uret. Dette erkendes ogsaa i Kommissionens forslaget. Og det er Uret, man vil gøre de Byer, som paa Grundlag af det bestaaende have gjort betydelige Ofre for at fremme Byens Sundhedstilstand. Man kan ikke uden videre slaa en Streg over det og sige: det maa blive deres egen Sag, thi Byerne have gjort disse Bekostninger med at indrette Kødkontrol og med at oprette Slagtehus i Ly af og i Tillid til de af Justitsministeriet stadfæstede Vedtægter.

Det er derfor min Overbevisning, at det baade af Hensyn til den indenlandske Kontrol og ogsaa til vor Eksport vil være i alles, ikke mindst i Producenternes Interesse, at man koncentrerer Slagtingen og Udførselen saa meget som muligt. Man kan jo sikkert ikke ved en Lov forbyde de Kommuner, hvori der indføres Kød fra andre Kommuner, at efterkontrolere dette, thi Kommunerne maa have Lov til i Salgsløkalerne at kontrolere Kødet, naar dette kan ske uden Gene og uden Tidsspilde for dem, der indføre Kødet, og uden at Varerne fordærves ved unødvendig Transport. En saadan Efterkontrol bør selvfølgelig afholdes paa vedkommende Bys egen Regning og ikke falde Importører og Producenter